

Casa memorială „Costache Negri”

În fiecare an, pe 21 mai, la Casa memorială „Costache Negri”, secție a Muzeului de Istorie „Paul Păltănea” Galați era sărbătoare. În amintirea întâlnirilor de odinioară ale revoluționarilor de la 1848 și ale luptătorilor pentru Unire, istorici, oameni de cultură, localnici, dar și simpli curioși se întâlneau, în cadrul manifestării ÎNTÂLNIRILE DE LA MÂNJINA, la fostul conac, care i-a aparținut familiei Negri. Anul acesta, pentru prima dată, întâlnirea nu va avea loc, iar pe 21 mai, în ziua praznicului Constantin și Elena, rememorarea personalității celui care a participat intens la Revoluția de la 1848 va fi făcută doar în sufletele noastre. Colega noastră, muzeograf dr. Elena Ingrid Bahamat ne propune o excursie online la Casa memorială „Costache Negri”, situată în comuna cu același nume și ne oferă mai jos reperele istorice care ne ajută să trăim atmosfera de odinioară.

Memoria locurilor marcate de semnificații istorice merită a fi perpetuată de-a lungul timpului. În comuna Costache Negri (fostă Mânjina) din județul Galați, situată la o distanță de aproximativ 40 km de municipiul Galați, se află Casa memorială Costache Negri (secție a Muzeului de Istorie „Paul Păltănea” Galați), amenajată în fostul conac al familiei Negri.

*Ca om și ca susținător al interesului național, Costache Negri (1812-1876) a fost simpatizat, respectat și apreciat deopotrivă de apropiați și de colaboratori, de contemporani, dar și de generațiile următoare, locul său în Panteonul personalităților românești fiind clar definit. În istoria modernă a românilor, Costache Negri și-a câștigat un loc aparte și prin rolul acordat moșiei sale de la Mânjina de revoluționarii pașoptiști. Aici se întâlneau prietenii lui Negri, frecvent din anul 1845, pentru a dezbate viitoarele idei programatice ale mișcării revoluționare amintite. Mai elocvente decât considerațiile istoricilor, în contextul acesta, sunt amintirile unuia dintre obișnuiții conacului de la Mânjina din epocă, poetul Vasile Alecsandri: „Două puncte foarte depărtate existau pe fața pământului, în cari Românii generației nouă, începură a se întâlni: unul în Franța, în cartierul studenților din Paris, și celalt în Moldova, la moșia lui Costache Negri.” (Gh. N. Munteanu-Bârlad, Costache Negri. **Viața și vrednicia lui**, Editura Librăriei Leon Alcalay, București, f.a., p.18.)*

*Generațiile următoare, conștiente de semnificațiile istorico-afective ale fostei moșii a familiei Negri (vândută în perioada premergătoare Unirii) din județul Galați, au considerat necesară recunoașterea ca atare a acestora și acordarea rolului cuvenit în istoria locală și națională. În anul 1908, vechiul sat Mânjina a fost decretat comună și a primit numele lui Costache Negri, iar în anul 1943 (prin Decretul nr. 2336/ 23 august 1943, semnat de Mareșalul Ion Antonescu) „Casa și parcul Marelui Vornic Costache Negri din comuna Costache Negri (fostă Mânjina), județul Covurlui, se clasează monument istoric” (apud Viorica Pisică, **Casa de la Mânjina a lui Costache Negri – Monument istoric**, în „Danubius”, nr. XVII, 1997, p.203.), urmând a fi sediul unui muzeu. Muzeul s-a inaugurat însă mult mai târziu, în anul 1968, cu prilejul împlinirii a 120 de ani de la Revoluția din 1848 și a fost, de-a lungul anilor, reorganizat tematic în concordanță cu evoluția principiilor muzeotehnicii.*

Cadrul expozițional actual al Casei memoriale Costache Negri sugerează secvențe din viața cotidiană patriarhală trăită de oameni – artizani și martori ai unor momente importante din istoria națională. Ospitalitatea spațiului este conferită de obiectele de artă decorativă, fotografii și corespondență de familie, lucrări de artă plastică care au aparținut lui Costache Negri, fiicei sale, familiilor surorilor lui și altor rude, precum și unor prieteni, mai mult sau mai puțin cunoscuți publicului larg. Saloanele destinate primirii vizitelor, audițiilor muzicale,

meselor servite în cadrul întâlnirilor obișnuite ori sărbătorești, urmate de îndelungi conversații pe teme variate, sunt relevante pentru ilustrarea tradiționalelor întâlniri de la Mânjina, la care erau prezenți: Nicolae Bălcescu, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Alexandru Ioan Cuza, ș.a. Invitați și gazde se puteau retrage și în diverse alte camere ale conacului imaginat muzeografic, în funcție de momentul zilei, pentru: rezolvarea unor probleme gospodărești; conversație preponderent masculină pe teme economico-sociale sau politice; studiu; joc de cărți ori șah; scrierea corespondenței; lecturi și muzică; șuete feminine despre viața mondenă a saloanelor citadine, modă, gastronomie; pregătirea pentru serate, baluri de sezon, serbări tradiționale; siestă.

Petrecerea timpului în cadru familial, amical sau oficial, la un conac precum Mânjina, denotă un stil de viață al elitei românești din a doua jumătate a secolului al XIX-lea racordat într-o manieră specifică modei ambientale europene, dovadă certă a faptului că spațiul românesc ținea pasul Europei și din acest punct de vedere. Această realitate s-a perpetuat și la începutul secolului al XX-lea când, probabil, urmașii familiei Negri au păstrat, ca amfitrioni, tradiția ospitalității celor care au impus conacul de la Mânjina în conștiința posterității. (muzeograf dr. Elena Ingrid Bahamat)

Responsabil Relații Publice,
Aura Cristian